

РЕШЕНИЕ

№ 25592

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕ

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2806** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР.

Образувано е по жалба на Д. Н. Д. – инспектор при отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР, чрез пълномощника си К. В. – Г., срещу Решение № 351/02.02.2026 г. по адм. д. № 17681/2025 г. по описа на СРС, 7-ми състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице № 463зз-647/27.11.2025 г., издадена от касатора.

В жалбата се поддържа, че решението е постановено при нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните и надлежно приобщени към делото доказателства. Оспорва се извода за немотивираност на акта. Поддържа се, че заповедта е в достатъчна степен мотивирана, като са посочени по ясен начин фактическите и правни основания за издаването ѝ. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът – Л. Й. Г., чрез адв. Б., оспорва касационната жалба и излага становище за нейната неоснователност. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноси при условията на чл. 36 ЗА.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, като обсъди събраните по делото доказателства,

наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да отмени заповедта за задържане съставът на районния съд е приел, че само формално е посочено основанията за задържане, което не изпълнява изискванията и целта на закона. От словесното описание не можело да се разбере защо на практика се задържа конкретното лице. Липсвали каквито и да било фактически основания за задържане на лицето. Липсвала и декларацията от която да е видно, че на задържания са му разяснени правата.

Тези изводи на районния съд не се споделят от касационната инстанция.

На първо място в заповедта е описано за какво е задържан ответникът по касация – Л. Г., а именно: проверка за извършено престъпление по чл. 216 и чл. 325 НК. Посочени са и конкретни прояви, за които от полицейския служител се твърди да са извършени от Г. – хвърля предмети по граждани и служители на МВР и чупи стъкла на лек автомобил на [улица]и [улица]. С оглед така посоченото касационната инстанция намира, че фактическите основания за упражнената властническа компетентност от страна на полицейския служител са коректно посочени и с достатъчна конкретност, за да може лицето да разбере какво поведение му е вменено и да упражни пълноценно правото си на защита.

На следващо място, абсолютно не отговаря на действителността, че липсва декларация, в която да са разяснени правата на задържания. Такава е налична на л.15 от първоинстанционното дело и е подписана от задържаното лице. Изводите на СРС в обратния смисъл не почиват на събраните доказателства по делото, поради което няма как да бъдат споделени.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица.

По отношение на обстоятелството дали отразеното в заповедта фактическо основание съдържа достатъчна по обем информация досежно престъпното деяние, в извършването на което Л. Г. е бил заподозрян, СЕС е имал възможността да тълкува правото на ЕС с постановеното по дело С-608/21 решение от 25.05.2023 г. СЕС е постановил, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като

същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

Доколкото задържането на лице има за цел да предотврати възможността лицето да се укрие или да извърши престъпление, то за прилагането ѝ не е необходимо да са събрани безспорни доказателства, установяващи по категоричен и несъмнен начин авторството и вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. В този смисъл посочването на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е съпричастно към извършване на престъпление, както и посочените основания, са напълно достатъчни административният орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, каквото е и сторено в настоящия случай. Предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от задържания, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като полицейския служител е възприел действия, извършени от Г. – хвърляне на предмети по граждани и служители на МВР и чупине стъкла на лек автомобил на [улица]и [улица].

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно установено. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да сочат жалбоподателя като извършител на престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Следва да се уточни, че понятието „данни“ по смисъла на ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

Съдът счита, че субектът несъмнено трябва да разполага с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация

следва да им се предостави „незабавно“, но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. Посочената причина като фактическо основание в заповедта - хвърля предмети по граждани и служители на МВР и чупи стъкла на лек автомобил на [улица]и [улица], съдържа необходимата информация относно основанията за задържането на Г.. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и не е нарушило правата му.

По тези съображения съдът намира касационната жалба за основателна, с оглед на което решението на СРС следва да бъде отменено, а жалбата срещу заповедта отхвърлена. С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза на 66.47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 351/02.02.2026 г. по адм. д. № 17681/2025 г. по описа на СРС, 7-ми състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Й. Г. срещу Заповед за задържане на лице № 4633з-647/27.11.2025 г., издадена от инспектор при отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР.

ОСЪЖДА Л. Й. Г. да заплати на СДВР сума в размер на 66.47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.